

Arrest

nr. 207 520 van 3 augustus 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 februari 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

*"Mevrouw,
Naam, voornaam: [J.,G.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Nigeria*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 14.05.2014. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 09.02.2015. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

X 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 09.02.2015."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang, enerzijds omdat er sprake zou zijn van een gebonden bevoegdheid tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en anderzijds omdat er sprake zou zijn van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten. Ter terechtzitting doet verweerder afstand van deze exceptie, zodat hierop niet langer dient te worden ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/14, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"1. Voorafgaandelijk: verzoekster heeft een belang dat huidig middel wordt beoordeeld in het kader van de vordering tot schorsing en nietigverklaring.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet).

In het bijzonder wijst verzoekster erop dat de verwerende partij, wanneer hij toepassing maakt van een gebonden bevoegdheid nog steeds een termijn dient op te leggen om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14 Vreemdelingenwet. Deze termijn bedraagt 30 dagen. Enkel op basis van een discretionaire bevoegdheid kan hiervan worden afgeweken.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet). Dit geldt des te meer nu verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd in het kader van de een gedwongen terugkeer.

Dit levert verzoeker een duidelijk voordeel op, waardoor hij hieraan een belang ontleend. Dit geldt in het bijzonder in huidige situatie.

2. In zoverre zou worden geoordeeld dat bovenvermeld uiteenzetting niet kan worden weerhouden, quod non, wijst verzoekster op het volgende.

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten".

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

3. Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn" te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Echter, de bestreden beslissing bevat geen motieven om de keuze voor een termijn te verantwoorden terwijl de verwerende partij ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen dan wel de termijn van dertig dagen.

In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde erop gewezen dat verzoekster geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel van 9 februari 2015. Dit motief kan eveneens van toepassing zijn om een termijn van "minder dan zeven dagen" op te leggen en vormt slechts een reden om af te wijken van de algemene termijn van dertig dagen. Dit is op zich geen reden om reeds een termijn van nul dagen op te leggen. Er dient nadien nog gevolg te worden gegeven aan de tweede discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde, met name het opleggen van "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn".

De motieven voor het ondersteunen van de exacte termijn zijn niet gegeven.

Bovendien kunnen deze motieven niet als "evident" worden beschouwd. De gegeven motieven zijn immers mogelijk voor een termijn van evengoed minder dan zeven dagen (bv. zes dagen) op te leggen. De wetgever heeft bovendien expliciet voorzien dat ook in het geval toepassing wordt gemaakt van artikel 74/14, §3 een termijn van minder dan zeven dagen kan worden opgelegd.

Het is aan de bevoegde overheid om in concreto te motiveren voor welke termijn men uiteindelijk kiest. Verzoekster wordt hierdoor niet in de mogelijkheid gesteld kennis te nemen van de redenen tot het opleggen van een exacte termijn, terwijl dit zeer verstrekkende gevolgen heeft (met name de vasthouding van verzoeker).

5. De verzoekende partij wijst op een recent arrest van uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 juni 2016 waarbij bovenvermelde principes werden bevestigd.

In deze zaak werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn, waarbij werd verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet zonder dat er evenwel een formele motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing over de opgelegde termijn:

De verwerende partij kan niet voorhouden dat het door haar geciteerde tweede lid van voormeld artikel 74/14, § 3 geen twee mogelijkheden bevat, met name of het bepalen van "een termijn van minder dan zeven dagen" of het bepalen van "geen enkele termijn". De Raad herhaalt dat de gemachtigde discretionair oordeelt of hij opteert voor zulke "termijn van minder dan zeven dagen" (die dus kan gaan van één dag tot zes dagen) of voor "geen enkele termijn", en hij zodoende over zijn discretionair gemaakte keuzes formeel dient te motiveren. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld, kan de verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet (en bijbehorende feitelijke elementen) zowel de grondslag zijn voor "een termijn van minder dan zeven dagen" als voor "geen enkele termijn". Deze verwijzing op zich laat de verzoekende partij aldus niet toe de redenen te begrijpen waarom de gemachtigde in casu specifiek voor "geen enkele termijn" heeft geopteerd, terwijl dit nochtans de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is. Zodoende moet prima facie worden aangenomen dat de gemachtigde afzonderlijk diende te motiveren aangaande de "exacte termijn van nul dagen". Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, is dit in casu niet gebeurd, waardoor een

schending van de formele motiveringsplicht samengelezen met artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet prima facie aannemelijk wordt gemaakt"

(Arrest 24 juni 2016, nr. 190 288)

Ook in een recent arrest van uw Raad zijn deze principes bevestigd:

De Raad herhaalt dat de gemachtigde in het kader van artikel 74/14, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet, discretionair oordeelt of hij opteert voor zulke "termijn van minder dan zeven dagen" (die dus kan gaan van één dag tot zes dagen) of voor "geen enkele termijn", en hij zodoende over zijn discretionair gemaakte keuzes formeel dient te motiveren. De discretionaire bevoegdheid inzake het bepalen van de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek impliceert hoe dan ook een nauwgezette motiveringsplicht. Er is overeenkomstig artikel 74/14, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet dan ook een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van de termijn voor vrijwillig vertrek afdoende motiveert.

(Arrest 14 december 2016, nr. 179 398)

Hoewel er geen precentenrechtspraak geldt, is de juridische redenering wel identiek.

Een schending dient daarom te worden vastgesteld van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen samengelezen met artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de artikelen 7, eerste lid, 12° en 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat aan verzoekster het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod haar betekend op 14 mei 2014 en haar geen termijn meer wordt toegekend om vrijwillig het land te verlaten omdat haar reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, met name op 9 februari 2015, en zij hieraan geen gevolg gaf. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeksters betoogt dat verweerder naliet uiteen te zetten waarom hij ervoor opteerde om niet te voorzien in een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij een termijn van dertig dagen wordt vastgesteld om vrijwillig het land te verlaten en dus af te wijken van de in artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet opgenomen norm mist feitelijke grondslag. Verweerder motiveerde namelijk – zoals reeds gesteld – dat hij dit, in toepassing van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, deed omdat verzoekster geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motivering is in casu voldoende om te begrijpen ingevolge welke feitelijke vaststelling verweerder het aangewezen achtte om af te wijken van de in artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. De formele motiveringsplicht impliceert daarnaast niet dat een bestuur moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een bevoegdheid die hem door de wetgever werd toegekend.

Verzoekster voert nog aan dat verweerder niet nader heeft uiteengezet waarom hij opteerde om geen enkele termijn meer toe te staan om vrijwillig het land te verlaten, terwijl artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet hem toelaat om in casu een termijn tot maximum zeven dagen op een bevel op het grondgebied te verlaten te vermelden indien een vreemdeling niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gaf. Er dient evenwel te worden benadrukt dat zaken die evident zijn niet moeten worden toegelicht. Wanneer een vreemdelinge door haar handelen te kennen geeft hoe dan ook niet van plan te zijn om een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten te respecteren en dit in het verleden ook niet deed, dan kan zij niet verwachten dat een bestuur – dat reeds wees op het feit dat verzoekster geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te

verlaten – nog bijkomende toelichtingen verstrekt omtrent het niet toekennen van een termijn om het land vrijwillig te verlaten.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat, zoals zij zelf ook reeds aangeeft, in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat zij niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

3.1.2.2. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

3.1.2.3. De Raad ziet daarenboven niet in welk actueel belang verzoekster nog heeft bij dit middel. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Verzoekster kan conform artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad kan dus slechts vaststellen dat de kritiek van verzoekster er hoogstens toe kan leiden dat een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen diende te worden gegeven, termijn die thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat verzoekster gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Ter terechtzitting bevestigt verzoekster zo ook dat de vermelding in haar verzoekschrift dat zij van haar vrijheid werd beroofd in het kader van een gedwongen terugkeer, niet klopt. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat verzoekster actueel nog een voldoende belang heeft bij haar grief.

3.1.2.4. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de uiteenzetting onder het feitenrelaas en de stukken uit het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoekster zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

Verzoekster is een 38-jarige vrouw met de nationaliteit van Nigeria. Verzoekster verblijft samen met haar dochter op een vast adres te 2500 Lier, [...]. Haar dochter ([ING.I.]) loopt school in Lier. Verzoekster en haar dochter verblijven al jaren op het Belgisch grondgebied, terwijl zij niet kunnen terugkeren naar Nigeria.

Hun situatie hebben zij toegelicht in de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze aanvraag en de stukken die hieraan zijn bijgevoegd, zijn verweerder dan ook bekend en gevoegd in het administratief dossier.

De verwerende partij moet hiermee rekening te houden, gelet op artikel 8 EVRM.

Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of

met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie Pagina 14 van 18 *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96).

De verzoekende partij wijst dan ook op bovenvermeld feitenrelaas, in het bijzonder de duurtijd dewelke zij verblijft in België en de situatie van haar dochtertje.

3. In de bestreden beslissing wordt echter geen belangenafweging uitgevoerd door de gemachtigde, in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Bovenvermelde feiten worden niet betrokken in een afwegingen tussen de private belangen van verzoekster en het algemeen belang.

Door de gemachtigde wordt bovendien geen rekening gehouden met de belangen van het kind van verzoekster. De verblijfsstatus van verzoekster is immers bepalend voor haar dochter.

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen.

Indien kinderen betrokken zijn, dan moet rekening worden gehouden met hun belangen. Dit beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van de gezinsbanden (éénheid van het gezin) en (ii) de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn) (EHRM 6 juli 2010, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland* (GK), § 135-136). Bijzondere aandacht wordt ook besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 144; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 109).

Dit hoger belang van het kind maakt tevens integraal deel uit van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 109).

In casu blijkt echter niet dat met het hoger belang van het kind (d.w.z. vanuit de positie van het kind) rekening werd gehouden.

De gemachtigde is nochtans volledig op de hoogte, zoals blijkt uit de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Hiermee diende rekening te worden gehouden.

Dit belang had dan ook een prominente plaats moeten krijgen in de belangenafweging, hetgeen nu werd nagelaten.

Ten overvloede wijst verzoekster erop dat in de genomen beslissing n.a.v. de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet geen enkele afweging werd uitgevoerd. Meer nog, geen enkel concreet element werd overwogen doordat de aanvraag "zonder voorwerp" werd verklaard.

Het komt bovendien niet toe om deze belangenafweging alsnog te maken in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet aangezien ook dit artikel bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land; evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

4. IN ONDERGESCHIKTE ORDE, wijst de verzoekende partij op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 8 EVRM voorziet als dusdanig niet in een formele motiveringsplicht. De determinerende motieven moeten echter in de bestreden beslissing zelf staan opgenomen ingevolge artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Deze determinerende motieven omvatten in het bijzonder de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM tussen de private belangen van verzoeker en het algemeen belang.

In de bestreden beslissing staat niets te lezen over de gemaakte concrete belangenafweging ten aanzien van het privé- en gezinsleven van verzoekster.

Deze feitelijke elementen zijn nochtans doorslaggevend: in welke mate heeft de gemachtigde de belangen van verzoekster en haar dochter overwogen? Hun duurtijd in het Rijk en de onmogelijkheid om terug te keren? Op welke manier hebben de hogere belangen van het kind een prominente plaats gekregen?

De weerspiegeling van het vereiste individueel en concreet onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest Grondrechten EU en artikel 74/43 Vreemdelingenwet blijkt niet uit de bewoordingen van de bestreden beslissing.

Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 74/13 Vreemdelingenwet."

3.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad wijst erop dat hij vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster aanvoert dat verweerder niet afdoende rekening heeft gehouden met haar gezins- en/of privéleven, dient de Raad dus in eerste instantie na te gaan of zij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van artikel 8 van het EVRM. Voor zover dit het geval is, dient ook vast te staan dat de bestreden beslissing een inmenging in dan wel een gebrek aan eerbiediging van het ingeroepen privé- dan wel gezinsleven kan betekenen die toerekenbaar is aan de Belgische Staat.

Verzoekster verwijst allereerst naar een gezinsleven met haar dochter, die school zou lopen in Lier. Zij stelt reeds jaren op het Belgische grondgebied te verblijven en niet te kunnen terugkeren naar Nigeria. Zij stelt haar situatie te hebben toegelicht in een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en verwijst naar deze aanvraag en de hierbij gevoegde stukken.

De Raad merkt op dat niet blijkt dat verzoeksters dochtertje gerechtigd is op een verblijf op het Belgische grondgebied. In principe volgt het kind verblijfsrechtelijk de situatie van verzoekster en dient het verzoekster dus te vergezellen indien zij gevolg geeft aan het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt dan ook niet dat de thans bestreden beslissing tot doel of gevolg heeft dat verzoekster wordt gescheiden van haar dochter. Verzoekster houdt zulks op zich ook niet voor. Verzoekster geeft verder niet aan dat concrete hinderpalen voorliggen die maken dat het gezins- of familieleven enkel in België en niet langer in het herkomstland of elders mogelijk zou zijn. Het gegeven dat verzoekster al enkele jaren in illegaal dan wel precair verblijf is in België en haar kind hier school zou lopen, maakt nog niet dat er ook sprake is van concrete hinderpalen voor het verderzetten van het gezins- of familieleven in het herkomstland of elders. Dergelijke concrete hinderpalen worden door haar in het kader van het thans voorliggende beroep niet naar voor gebracht.

Verzoekster betoogt thans op zeer algemene en ongestaafde wijze dat zij niet kan terugkeren naar Nigeria. De reden hiervan wordt door haar niet verduidelijkt. Zij lijkt hiervoor te verwijzen naar een door haar ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er dient te worden aangenomen dat verzoekster hiermee doelt op de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van dit wetsartikel dat zij op 21 maart 2016 richtte aan de burgemeester van de stad Lier. In deze aanvraag wees verzoekster op haar medische problemen waarvoor zij wordt behandeld in België. Zij ontkende de beoordeling in het kader van haar verblijfsprocedures op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat zij voor haar medische problemen ook de nodige medische zorgen kan bekomen in haar land van herkomst. Daarnaast wees zij op het gegeven dat haar kind hier school loopt en drukte zij haar wens uit om te worden gemachtigd tot een verblijf zodat zij en haar kind hier kunnen studeren. De Raad merkt op dat verzoekster in haar aanvraag zelf aangaf dat er reeds werd vastgesteld door het bestuur dat haar medische problemen een terugkeer naar het herkomstland niet in de weg staan. Verzoekster geeft niet aan dat in dit verband actueel nieuwe elementen spelen die bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte niet in rekening zijn gebracht. De Raad stelt verder vast dat verzoekster zich weliswaar beroept op een scholing van haar kind in België, maar dat zij noch bij haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch bij huidig voorliggend verzoekschrift hiervan enig bewijs voorlegt. Daarenboven wordt herhaald dat het enkele gegeven dat het kind mogelijk school loopt in België nog niet wijst op een concrete hinderpaal die een verderzetting van het gezinsleven in het herkomstland of elders verhindert of bemoeilijkt. Er ligt geen begin van bewijs voor dat het kind in het herkomstland of elders geen scholing kan volgen. Op geen enkele wijze wordt ook verduidelijkt waarom dit kind de scholing dan niet kan verderzetten in het herkomstland of elders. Verzoekster bracht noch in haar verblijfsaanvraag noch in haar verzoekschrift ook maar de minste aanwijzing naar voor dat een verderzetting van de scholing of het verzetten van het gezinsleven in het herkomstland niet in redelijkheid mogelijk is, en waarmee ten onrechte geen rekening is gehouden. Er blijkt evenmin dat zij enige concrete aanwijzing aanbracht bij het bestuur dat de ontwikkeling van haar

kind in het herkomstland niet mogelijk is in een gezonde omgeving, en waarmee ten onrechte geen rekening is gehouden.

Er wordt benadrukt dat het EVRM geen recht omvat voor een gezin om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen). In de situatie zoals deze thans voorligt – waarin niet blijkt dat de bestreden beslissing een scheiding van de gezinsleden tot doel of gevolg heeft en verder geen concrete hinderpalen voorliggen die een verderzetting van het gezinsleven in het herkomstland of elders kunnen verhinderen – blijkt niet dat er sprake kan zijn van een inmenging in dan wel een gebrek aan eerbiediging van het ingeroepen gezinsleven dat toerekenbaar is aan de Belgische Staat (EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. / Zweden), waardoor niet kan worden ingezien dat in casu artikel 8 van het EVRM werd miskend. Er blijkt niet dat in deze situatie zich verder nog een belangenafweging opdringt.

Waar verzoekster stelt dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België, wijst de Raad er allereerst op dat artikel 8 van het EVRM het recht inhoudt op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). De kern van het grondrecht op bescherming van het privéleven bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen.

Verzoekster beperkt er zich toe te stellen dat zij reeds langdurig in België verblijft. Op geen enkele wijze verduidelijkt zij welke concrete banden zij met dit land heeft opgebouwd, laat staan dat zij ter zake een begin van bewijs voorlegt. Ook wat haar dochter betreft, blijft zij op dit punt in gebreke. Zij brengt zelfs geen begin van bewijs naar voor van een regelmatige scholing van het kind in België. Zij toont niet aan dat zij (of haar kind) in België hechte en duurzame banden heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Ook hier blijkt dus niet dat een belangenafweging zich verder nog opdringt. Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06), na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, ook dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoekster, die er al niet in slaagt een concreet privéleven aan te tonen, overtuigt geenszins dat haar concrete zaak dan alsnog zou getuigen van de uitzonderlijke omstandigheden die kunnen maken dat in haar zaak anders zou moeten worden geoordeeld. Hiertoe worden geen concrete argumenten naar voor gebracht.

In een eerdere beslissing van 3 juni 2011 tot het niet-ontvankelijk verklaren van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet oordeelde het bestuur ook reeds dat verzoekster en haar dochter, indien zij tot een verblijf in het Rijk wensen te worden gemachtigd op grond van hun integratie, hiertoe een verblijfsaanvraag dienen in te dienen vanuit het herkomstland en dat elementen van integratie in beginsel niet verhinderen dat zij terugkeren naar het herkomstland om van daaruit de aanvraag in te dienen. Het is ook vaste rechtspraak van de Raad van State dat een lange verblijfsduur en een goede integratie in beginsel niet verantwoorden dat men niet kan terugkeren naar het herkomstland om aldaar een verblijfsmachtiging te vragen (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De thans bestreden beslissing legt enkel een terugkeerverplichting op, doch verhindert verzoekster noch haar dochter terug te keren naar België indien zij een positief antwoord zouden verkrijgen op een vanuit het herkomstland ingediende aanvraag om een machtiging tot verblijf. Verweerder kan vereisen van verzoekster en haar gezinsleden dat zij, indien zij op basis van een tijdens illegaal dan wel precair verblijf opgebouwde integratie in België een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen, hiertoe via de door de wetgever voorziene wijze een aanvraag richten tot het bestuur en met het oog hierop terugkeren naar het herkomstland. Er liggen geen concrete elementen voor die alsnog afbreuk vermogen te doen aan dit eerdere standpunt of die maken dat een dergelijk standpunt verzoeksters belangen disproportioneel benadeelt. Er blijkt ook niet dat verzoekster in haar meer recente verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in dit verband nieuwe elementen aanbracht die op dit punt een hernieuwde beoordeling noodzaakten. Zij hield nog voor een studie van kinderverzorging te volgen, maar toonde dit andermaal niet aan. Ook thans doet zij dit niet. Zij houdt ook niet voor nog een dergelijke studie te volgen. Door er zich thans toe te beperken op bijzonder algemene wijze te wijzen op

een langdurig verblijf in België, zonder aan te tonen dat de sociale banden met België van een dergelijke intensiteit zijn dat deze onder de bescherming kunnen vallen van artikel 8 van het EVRM dan wel toe te lichten waarom het ingeroepen privéleven dan een terugkeer naar het herkomstland verhindert en redelijkerwijze enkel in België kan worden verdergezet, maakt verzoekster niet aannemelijk dat het bestuur diende over te gaan tot een hernieuwde beoordeling of dat het ingeroepen privéleven ten onrechte niet of onvoldoende in rekening werd gebracht.

Verzoekster benadrukt dat het hoger belang van haar dochter in de belangenafweging diende te worden betrokken. Er werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoekster noch in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch in haar verzoekschrift concrete elementen naar voor brengt die wijzen op een scheiding van de gezinsleden of die wijzen op moeilijkheden voor het verderzetten van het gezinsleven in het herkomstland of elders, zoals het gegeven dat de ontwikkeling van haar kind in het herkomstland of elders niet mogelijk zou zijn in een gezonde omgeving. In haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bracht verzoekster geen concrete en onderbouwde argumenten naar voor betreffende het hoger belang van haar kind. Zoals reeds werd aangehaald, wees zij weliswaar op een scholing in België, maar zonder in dit verband een begin van bewijs naar voor te brengen laat staan een concrete argumentatie te ontwikkelen waarom het hoger belang van haar kind zou worden miskend indien het samen met verzoekster het grondgebied zou moeten verlaten. Op geen enkele wijze werd hierbij ook aangegeven dat het kind enkel in België een gepaste scholing kan genieten. Verzoekster beperkt zich ook thans op dit punt tot louter theoretische en algemene beschouwingen, zonder enig concreet element naar voor te brengen dat er zelfs maar kan op wijzen dat het hoger belang van haar dochter zou worden geschaad indien het samen met haar het grondgebied dient te verlaten. Daarnaast werd ook reeds vastgesteld dat verzoekster er evenmin in slaagt een beschermenswaardig privéleven in België van haar en haar dochter concreet aannemelijk te maken. Er wordt ook niet aangegeven dat het kind niet vertrouwd is met de taal of talen in het herkomstland en evenmin dat het kind gelet op zijn nog relatief jonge leeftijd niet langer in redelijkheid in staat is om zich aan te passen aan het leven in dit land, of in een ander land waar zij zich kunnen vestigen. Concrete argumenten die hierover anders kunnen doen oordelen, liggen niet voor. Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat het bestuur heeft gehandeld met miskenning van het hoger belang van haar kind.

In de thans voorliggende omstandigheden dient te worden vastgesteld dat verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

3.2.2.2. Artikel 7 van het Handvest bepaalt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.2.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft waarop deze is gesteund. Zo wordt in de motivering van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en verzoekster niet langer een termijn voor

vrijwillig vertrek krijgt toegekend, omdat zij niet binnen de toegekende termijn gevolg gaf aan een eerdere beslissing tot verwijdering.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing ten onrechte geen motivering kan worden gelezen inzake een doorgevoerde belangenafweging in het licht van haar recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dat zij in België heeft opgebouwd. Zij stelt dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht inhoudt, maar een dergelijke plicht wel volgt uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat verweerder, voorafgaand aan het treffen van het bestreden bevel, rekening heeft gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die hij oplegt de grondrechten van de betrokkene niet schendt, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in het bevel zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde “*bij het nemen*” van een beslissing tot verwijdering “*rekening [houdt]*” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, maar niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Zoals verzoekster zelf aangeeft, houdt artikel 8 van het EVRM op zich ook geen formele motiveringsplicht in (RvS 23 februari 2016, nr. 11.808 van (c); RvS 28 november 2017, nr. 239.974). De Raad merkt daarenboven op dat niet blijkt dat de thans bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing die een inmenging in dan wel een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven betreft die kan worden toegerekend aan de Belgische Staat, nu de verschillende gezinsleden het grondgebied dienen te verlaten en verzoekster niet concreet aangeeft dat er sprake is van hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Zij blijft verder in gebreke om een beschermenswaardig privéleven aannemelijk te maken. Ook werd reeds vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekster in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dan concrete en onderbouwde argumenten naar voor bracht betreffende hinderpalen om het gezinsleven elders te leiden of het hoger belang van haar kind. In deze omstandigheden overtuigt verzoekster in geen geval dat een motivering inzake een doorgevoerde belangenafweging in de bestreden beslissing zich opdroeg.

Voor zover zij op dit punt in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog verwees naar haar medische problemen, dient te worden aangenomen dat in de verschillende genomen beslissingen in het kader van verzoeksters verblijfsprocedures op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet haar gezondheidsproblematiek, en de vraag of deze haar al dan niet verhindert terug te keren naar het herkomstland, reeds zijn beantwoord en niet blijkt dat dit niet op afdoende wijze is gebeurd.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het gaat om een specifieke zorgvuldigheidsplicht, die dan wel gebiedt dat de materiële beoordeling van de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen dient te geschieden op een relevant tijdstip ten aanzien van het treffen van de beslissing tot verwijdering.

In zoverre verzoekster de bedoeling heeft te wijzen op haar gezondheidstoestand, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voorafgaand aan het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, de verschillende door verzoekster ingediende verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet allen heeft afgewezen. Deze beslissingen worden, tot aan hun eventuele vernietiging, geacht in overeenstemming te zijn met de wet. Verzoekster geeft niet aan dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, wat haar gezondheidstoestand betreft, nog sprake was van een nieuw gegeven dat nog bijkomend in de beoordeling diende te worden betrokken en nog niet reeds voorlag bij het bestuur in het kader van de verblijfsprocedures op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er kan dan ook worden aangenomen dat de gezondheidstoestand van verzoekster voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing op voldoende wijze in rekening is gebracht. Minstens toont verzoekster het tegendeel niet aan.

Wat het ingeroepen gezins- en familieleven in België en het hoger belang van het kind betreft, dringt de vaststelling zich op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing tot doel of gevolg heeft dat zij en haar kind(eren) van elkaar zullen worden gescheiden. Verzoekster brengt thans geen concrete hinderpalen naar voor die maken dat het gezins- of familieleven enkel in België en niet langer in het land van herkomst of elders mogelijk zou zijn. Er blijkt dus niet dat enige inmenging in of enig gebrek aan eerbiediging van het recht op gezinsleven kan worden toegerekend aan verweerder. Het EVRM omvat geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen). De thans bij de Raad voorliggende stukken geven verder aan dat volgens verweerder het kind wordt geacht verzoekster te volgen, standpunt dat verzoekster duidelijk is gekend waar zij dit uitgangspunt overneemt in haar verzoekschrift. In het verlengde hiervan kan worden aangenomen dat het bestuur oog heeft gehad voor de evidentie dat het in een normale gezinssituatie in het hoger belang is van het kind om niet te worden gescheiden van zijn zorgende ouder(s). Dit impliceert dat wanneer deze ouder(s) in België niet tot een verblijf is (zijn) toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dien(t)(en) te verlaten, zij zich hierbij dien(t)(en) te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Het administratief dossier bevat zo ook een document dat op 6 februari 2017 werd aangemaakt door de gemachtigde van de staatssecretaris en waaruit blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet alvorens een eventuele verwijderingsmaatregel op te leggen. Hierbij wordt het volgende vermeld:

“1) Hoger belang van het kind:

➔ *het is in het belang van de kinderen dat zij hun mama vergezeld. Een scheiding van de moeder is niet opportuun. De kinderen kunnen ook school lopen in het land van gewoonlijk verblijf.*

2) Gezins- en familieleven:

➔ *het hele gezin dient het grondgebied te verlaten. Geen scheiding van het gezin*

3) Gezondheidstoestand:

➔ mevrouw heeft HIV. Echter er wordt niet gespecificeerd waarom dit gegeven betrokkene zou beletten om te reizen naar haar land van gewoonlijk verblijf. Nergens wordt gesteld dat zij door dit virus niet zou kunnen reizen."

Verzoekster beperkt zich in dit verband ook tot een louter theoretisch betoog, zonder concrete elementen aan te reiken die een andere beoordeling kunnen rechtvaardigen, en die specifiek in rekening dienden te worden gebracht. In die zin blijkt ook onvoldoende dat verzoekster een voldoende belang heeft bij haar kritiek. Het enige concrete element dat zij aanhaalt is dat haar kind school zou lopen in Lier, maar hiervan ligt geen enkel begin van bewijs voor. Net zomin wordt bovendien toegelicht waarom het hoger belang van dit kind zich dan zou verzetten tegen een scholing elders. Verzoekster slaagt er niet in concrete argumenten te ontwikkelen die een ander licht hadden kunnen werpen op het beslissingsproces, of een andere uitkomst konden rechtvaardigen.

Er blijkt niet dat verweerder enig concreet aspect van de gezinsband of van het hoger belang van het kind ten onrechte niet in rekening heeft genomen of de bestreden beslissing in strijd met het recht op gezins- of familieleven of het hoger belang van het kind is genomen. Concrete argumenten worden hiervoor niet naar voor gebracht.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan, in het licht van hetgeen voorafgaat, niet worden vastgesteld.

3.2.2.5. Verzoekster maakt met haar uiteenzetting, en in het licht van hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijke onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Er blijkt niet dat enig relevant en onderbouwd element dat haar situatie, of dit van haar kind, kenmerkt en dat de beoordeling kon beïnvloeden, ten onrechte werd veronachtzaamd. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Wat ernstig zieke vreemdelingen betreft, heeft het EHRM reeds geoordeeld dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Het begrip "*uitzonderlijke gevallen*" werd nader omschreven in de zaak Paposhvili/België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: "*183. The Court considers that the "other very exceptional cases" within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*" (Het Hof oordeelt dat onder "*andere zeer uitzonderlijke gevallen*", zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk, die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

In casu toont de verzoekster een dergelijke uitzonderlijke situatie niet aan. Zij brengt in dit verband geen concrete argumenten naar voor.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond

3.2.2.6. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS